

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: V. R.**, zastoupen JUDr. Branislavem Renkerem, advokátem, se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2006, č. j. 42 Cad 46/2006 - 18,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Branislavu Renkerovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 650 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 1. 3. 2002, č. X, byl žalobci přiznán od 25. 1. 2002 starobní důchod podle ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb., v částce 2080 Kč měsíčně. Na uvedené rozhodnutí žalobce reagoval podáním, jež žalované došlo dne 29. 12. 2005, a které bylo označeno jako „odvolání žádost – stížnost“. Toto podání lze podle jeho obsahu považovat za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze usnesením č. j. 42 Cad 46/2006 - 18 ze dne 23. 3. 2006 tak, že jí odmítl, a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého usnesení krajský soud uvedl, že podle § 250m odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, návrh na přezkoumání rozhodnutí správních orgánů bylo možno podat do 30 dnů od doručení rozhodnutí. Lhůta byla zachována, byl-li návrh ve lhůtě podán u správního orgánu, který rozhodnutí vydal. V daném případě bylo napadené rozhodnutí správního orgánu žalobci doručeno 10. 4. 2002, jak vyplývá ze záznamu pořízeného informační kanceláří žalované, pak lhůta pro podání opravného prostředku uplynula dnem 10. 5. 2002. Žalobce však podal opravný prostředek k přepravě pošty až 28. 12. 2005, jak vyplývá z podacího razítka pošty v D. Krajskému soudu proto nezbylo, než podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), návrh pro opožděnost odmítnout.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž především namítl, že se krajský soud vůbec nezabýval jeho výhradami vůči postupu žalované ve věci přiznání starobního důchodu.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2006 byl stěžovateli k ochraně jeho zájmů ustanoven zástupcem JUDr. Branislav Renker, který doplnil kasační stížnost podáním ze dne 18. 5. 2006. V tomto doplnku kasační stížnosti uvedl, že důvodem pro podání kasační stížnosti jsou zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Dále poukázal na to, že podle § 24 správního řádu se důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, doručují do vlastních rukou. Příslušné rozhodnutí žalované, které mělo být stěžovateli doručeno 10. 4. 2002, si stěžovatel řádně převzal až v červnu 2005 osobně na ČSSZ. V době doručování, tj. v roce 2002, se stěžovatel nezdržoval na adrese N. K., H. 143, což je patrné i z razítka příslušného poštovního úřadu na obálkách, ve kterých byla obsažena jednotlivá rozhodnutí ČSSZ. V ostatních skutečnostech zástupce odkázal na kasační stížnost podanou stěžovatelem dne 23. 3. 2006 a navrhl, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k novému rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je pak zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se napadeným usnesením krajského soudu zabíral v rozsahu a z důvodů v kasačních stížnostech uvedených, jak mu přikazuje § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody spočívající v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., protože však napadeným usnesením došlo k odmítnutí návrhu, přichází v úvahu důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. podání kasační stížnosti z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Se stěžovatelem lze souhlasit potud, že se v roce 2002 nezdržoval na adrese N. K., H. 143, to však nic nemění na tom, že rozhodnutí žalované z 1. 3. 2002 o přiznání starobního důchodu si osobně převzal v informační kanceláři České správy sociálního zabezpečení v Praze dne 10. 4. 2002, jak vyplývá z písemnosti založené ve spisu žalované. V rozhodnutí

žalované ze dne 1. 3. 2002 přitom bylo stěžovateli dáno příslušné poučení, že proti tomuto rozhodnutí lze podat opravný prostředek a že návrh na přezkoumání rozhodnutí je třeba podat do 30 dnů ode dne následujícího po dni doručení tohoto rozhodnutí u krajského soudu, v jehož obvodu má bydliště, nebo u České správy sociálního zabezpečení. Vzhledem k tomu, že opravný prostředek (jenž je nyní nutno posoudit jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu) byl stěžovatelem dán k poštovní přepravě až 28. 12. 2005, dospěl krajský soud ke správnému závěru, že stěžovatelova žaloba byla podána opožděně, a postupoval proto správně, když ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu stěžovatele odmítl jako opožděně podanou. Pokud si pak stěžovatel následně v průběhu měsíce června 2005 rovněž osobně převzal na České správě sociálního zabezpečení její rozhodnutí z 1. 3. 2002, nemá to žádný vliv na běh lhůty k podání opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu. Běh lhůty se každopádně počítá od 10. 4. 2002, když si stěžovatel rozhodnutí žalované poprvé osobně převzal.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát, jemuž soud ve smyslu § 35 odst. 7 s. ř. s. přiznal odměnu ve výši 650 Kč (dva úkony právní služby po 250 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu